

GRČARJEV VANDEK

(Nadaljevanje z 2. strani)

kuži. Počasi se je kobacal na pot, zaklel in se odzibal naprej.

Nenadoma mu je zmanjkalo tal pod nogami. Čutil je, kako z mačkom padata, se pogrezata v neskončnost. Jekleni roki sta se krčevito oklenili muca, ki ga je kmalu zalila voda.

Zjutraj je globoka mlaka izbljuvala na površje svojo žrtev. Napihnjeno in zabuhlo truplo so z dolgim, železnim kavljem izvlekli iz vode...

Ves dan in vso noč so žene sedele ob mrtvaškem odru in tiho kramljale...

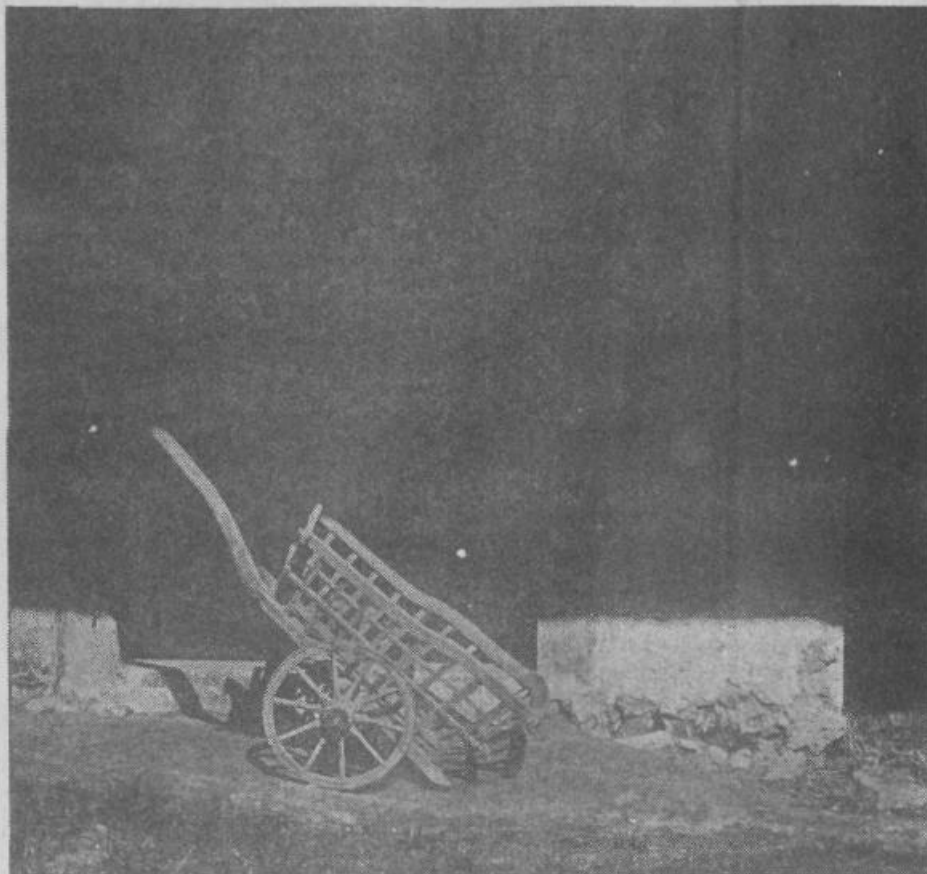
In ko so zlatolasi prameni zahajajoče oranžne krogle poševno božali orumenelo listje, ki je rahlo trepetalo v vetru, je začelo pri farni cerkvi tiho pozvanjati. Tedaj se je mrtvaški sprevod zganil in črna kača je zavijugala po pobočju hriba, da bi pospremila Vandeka na zadnji poti v tihi dom.

Pogrebci so molče, zamaknjeni v po-božnost, lepo premikali noge. Videti je bilo, kakor da so jim noge prilepljene na zemljo. Njih korak je bil plah in nezanesljiv. Zdelo se je, da se jim upira korakati tja, kjer bodo kmalu končali tudi sami.

Železno tolkalo pa se je enakomerno zaganjalo in butalo ob bronasto steno ter iz zvona izvabljal otežen, pretresljiv zvok, ki je segal do srca.

— Kdo je sedaj na vrsti? Vprašanje je zlovesče lebdele v zraku in spremljalo pogrebce. Črna sprevodna kača je vedno krajša in na moč utrujena. V njej se gibljejo ravnodušni, betežni obrazi. Sprijaznili so se s svojo usodo, s svojimi nejevoljami, prekaljeni v svojih tragedijah in razočaranjih, potrpežljivi v svoji revščini.

Redke zaplate obdelane zemlje, mimo katerih se je pomikal pogrebni sprevod, so

Čakajoč na...

Foto VLADIMIR STEINBUCH

pričale o tem, da jo obdelujejo usahle, šibke roke. Mlade, zdrave roke so šle za večjim kosom kruha v svet. Izjema med njimi je bil Vandek. Prilepil se je na zemljo kakor pijavka za kožo.

In ko bo zvon zapel rekviem poslednjemu iz sprevodne kače, bo od žalosti za vedno utihnil.

FRANC FAJDIGA

Ljudski junaki živijo dalje

Med otroki je zelo priljubljena Levstikova povest o Martinu Krpanu. Zavedajmo pa se, da imamo tudi mi takega junaka. To je naš tovariš Tito.

Kaj vse je storil za razvoj naše države in celotnega sveta! Vse svoje življenje se je bojeval proti izkoriščanju, za svobodo, mir in enakost med vsemi ljudmi. Sam je znal najbolj ceniti svobodo in mir, saj je bil eden izmed mnogih, ki so doživeli vse tegobe kapitalizma. Vendar se s tem ni sprijaznil. Znal se je bojevati. Dolg je bil ta boj, a končal se je z zmago nad zatiranjem našega ljudstva. Brez tovariša Tita, ki je bil pobudnik in uresničevalec tega boja, bi vsega tega ne bilo.

Tudi v drugih deželah po svetu slovi kot velik in pomemben mož, borec za mir in neodvisnost med narodi. Bil je pobudnik gibanja neuvršenih in prav zaradi njega je Jugoslavija dobila tak ugled v svetu.

Vse premalo znamo to, kar imamo, tudi ceniti. Ne znamo si predstavljati časov, ki jih nismo doživeli. Vendar smo hvaležni vsem, ki so nam priborili lepše življenje v svobodi.

S smrtjo tovariša Tita sta naša država in ves svet izgubila nenadomestljivega človeka. Čeprav ga ni med nami, bodo on, njegove misli in ideje nenehno živele v naših srcih.

MARIKA ZORENČ, 7. a
OŠ LEOPOLDA MAČKA-BORUTA

Misli o današnji mladini

Jaz in moja generacija. Kakšni smo? Mar smo res tako zelo drugačni od vseh pred nami? Vprašanja se ne hote nizajo marsikomu izmed nas, saj se vse prepogosto krhajo vezi in odnosi med mladimi in starejšimi. Pa vendar, zakaj?

Nihče se ne zna in ne more več pogovarjati odkrito, posvetiti delček svojega časa bližnjemu, sogovorniku; vse preveč hitro nam minevajo dnevi in se ne zavedamo, koliko mostov podiramo za seboj. Na teh mostovih pa rastejo prijateljstva, tajna in iskrena, a žal jih nočemo odkrivati.

A je le lepo biti mlad, poln veselja, upanja...

To trdijo tisti, ki jim je mladost že odcvetela, pa se z mislijo vračajo nazaj, in tisti, ki jo živimo danes, pa čeprav mnogo prehitro. Nekega dne se zamisliš: kaj ti prinaša cesta mladosti in odgovor je preprost — iskanje novih sreč in ciljev in spoznavanje sebe v svetu. Zato lahko rečem, da se ne razlikujemo mnogo od predhodnih generacij, kajti še znamo čutiti topel stik roke, nasmehniti se sočloveku, vzradostiti se ob pogledu na sončni zaton in dojeti melodijo vetra. Vendar pa jo živimo vsak zase, vsak v sebi, v današnjem času in zunaj jutrišnjega dne.

VESNA JANČAR,
JUGOTEKSTIL, ONA-ON

NAŠA SKUPNOST — 25. MAJ

Umetniška priloga. Ureja komisija pri uredniškem odboru Nsk, zanjo odgovarja Marjan Moškič.

To številko umetniške priloge 25. MAJ je pripravil odbor za literarno dejavnost pri OZKO v sodelovanju z OK ZSMS Ljubljana Moste-Polje, zanjo odgovarja Janez Jančar